

Till jordens yttersta gräns

Apostlagärningarna kapitel 14-15
Utan versindelning

Centrumkyrkan Farsta

SÖNDAG (läses i kyrkan)

Även i Ikonion gick de till judarnas synagoga och predikade där på ett sådant sätt att en stor mängd judar och greker kom till tro. Men de judar som inte ville tro hetsade upp hedningarna mot bröderna och förgiftade deras sinnen. Emellertid stannade Paulus och Barnabas där en längre tid och talade öppet och frimodigt i förlitan på Herren, som bekräftade sitt nåderika ord genom att låta dem göra tecken och under. Men folket i staden delade sig i två läger: somliga höll med judarna och andra med apostlarna. När dessa förstod att hedningarna och judarna med sina ledare i spetsen hade satt sig i sinnet att misshandla dem och stena dem, flydde de till Lystra och Derbe, två städer i Lykaonien, och trakterna där omkring, och där fortsatte de att förkunna budskapet.

MÅNDAG

I Lystra fanns en man som inte kunde bruka sina ben; han hade varit lam från födseln och aldrig kunnat gå. Han hörde på när Paulus talade. Denne fäste blicken på honom, och då han såg att mannen hade tro så att han kunde bli botad sade han med hög röst: "Res dig och stå på benen!" Då sprang mannen upp och började gå. När folket såg vad Paulus hade gjort ropade de högt på lykaoniska: "Gudarna har stigit ner till oss i mänsklig gestalt." De kallade Barnabas för Zeus och Paulus för Hermes, eftersom det var han som förde ordet. Prästen i zeustemplet utanför staden kom med tjurar och blomsterkransar till portarna och ville offra tillsammans med folket. När apostlarna, Barnabas och Paulus, hörde det rev de sönder sina mantlar och rusade in i folkhopen och ropade: "Vad tar ni er till? Vi är svaga människor precis som ni. Vi kommer med ett gott budskap till er: ni skall omvända er från dessa maktlösa gudar till den levande Guden, *som har gjort himmel och jord och hav och allt vad de rymmer*. Förr i tiden lät han alla hednafolk gå sina egna vägar, men ändå gav han vittnesbörd om att han finns, genom allt gott som han gör. Från himlen har han gett er regn och skördetider, han har mättat er och fyllt era hjärtan med glädje." Genom att säga så lyckades de avhålla folket från att offra åt dem.

TISDAG

Men från Antiochia och Ikonion kom judar som fick med sig folket. Man stenade Paulus och släpade ut honom ur staden i tron att han var död. Men när lärjungarna samlades omkring honom reste han sig och gick in i staden. Nästa dag fortsatte han med Barnabas till Derbe. Här förkunnade de evangeliet och gjorde många till lärjungar. Sedan återvände de till Lystra, Ikonion och Antiochia och styrkte lärjungarna och manade dem att behålla sin tro. "Vi måste gå igenom många lidanden för att komma in i Guds rike", sade de. I varje församling utsåg de också äldste, och efter bön och fasta anförtrodde de dem åt den herre som de hade kommit till tro på. Sedan for de vidare genom Pisidien och Pamfyliden, och när de hade förkunnat ordet i Perge fortsatte de ner till Attaleia. Därifrån seglade de till Antiochia, den plats där man hade överlämnat dem åt Guds nåd inför det uppdrag som de nu hade fullgjort. Efter sin ankomst dit kallade de samman församlingen och berättade om hur mycket Gud hade gjort genom dem och hur han hade öppnat trons dörr för hedningarna. Och de stannade en ganska lång tid hos lärjungarna där. Några som hade rest ner från Judeen ville lära bröderna att de inte kunde bli frälsta om de inte lät omskära sig efter mosaiskt bruk. Detta ledde till ständiga uppträden och diskussioner mellan dem och Paulus och Barnabas. Man beslöt då att dessa båda och några till skulle fara

ONSDAG

upp till apostlarna och de äldste i Jerusalem för att få frågan utredd av dem. Församlingen gav dem vad de behövde för resan, och de for sedan genom Fenikien och Samarien och beskrev hur hedningarna omvände sig, vilket väckte stor glädje bland alla bröderna. Vid sin ankomst till Jerusalem togs de emot av församlingen och av apostlarna och de äldste, och de berättade om hur mycket Gud hade gjort genom dem. Men några från fariséernas parti som hade kommit till tro steg upp och sade att man måste omskära hedningarna och ålägga dem att hålla Moses lag. Apostlarna och de äldste kom då samman för att utreda frågan. Efter en lång överläggning reste sig Petrus och sade: "Mina bröder, ni vet att Gud i forna dagar valde ut mig bland er, så att hedningarna genom min mun skulle få höra evangeliets ord och komma till tro. Gud, som känner allas hjärtan, har vittnat för dem genom att skänka den heliga anden åt dem likaväl som åt oss. Han har inte gjort någon skillnad mellan oss och dem utan har renat deras hjärtan genom tron.

TORSDAG

Varför vill ni då utmana Gud och lägga ett sådant ok på lärjungarnas axlar som varken våra fäder eller vi själva har orkat bära? Nej, vi tror att det är genom vår herre Jesu nåd som vi blir frälsta och likaså de." Då teg alla, och man lyssnade på Barnabas och Paulus, som berättade om de många tecken och under Gud hade gjort bland hedningarna genom dem. När de hade slutat tog Jakob till orda: "Mina bröder, hör på. Simon har berättat om att Gud först såg till att han vann ett folk åt sitt namn bland hedningarna. Till detta passar profeternas ord, där det står:

*Därefter skall jag vända tillbaka
och bygga upp Davids fallna hydda.
Ur dess spillror skall jag bygga upp den
och resa den igen,
för att alla de andra människorna skall söka Herren,
alla folk över vilka mitt namn har utropats.
Så säger Herren, som har gjort detta
känt för länge sedan.*

FREDAG

Därför anser jag att vi inte skall göra det svårt för de hedningar som omvänder sig till Gud utan bara skriva till dem att de måste avhålla sig från sådant som har orenats genom avgudadyrkan och från otukt, köttet av kvävda djur och blod. Ty Mose har i alla tider haft sina förkunnare i varenda stad, och han läses i synagogorna varje sabbat." Då beslöt apostlarna och de äldste tillsammans med hela församlingen att bland sig utse några som skulle sändas till Antiochia i sällskap med Paulus och Barnabas. Det blev Judas som kallades Barsabbas och Silas, båda i ledande ställning bland bröderna, och de fick med sig detta brev: "Hälsningar från apostlarna och de äldste till bröderna av hednisk härkomst i Antiochia och Syrien och Kilikien. Vi har hört att några som kommit härifrån men utan vårt uppdrag har oroat er och vållat förvirring med vad de sagt. Vi har därför enhälligt beslutat att utse några talesmän och skicka dem till er tillsammans med våra kära bröder Barnabas och

Paulus, dessa båda som har vågat livet för vår herre Jesu Kristi namn. Vi sänder alltså Judas och Silas, och de skall muntligen framföra samma meddelande. Den heliga anden och vi har beslutat att inte lägga någon börda på er utöver följande oeftergivliga krav: att ni avhåller er från kött som offrats till avgudar, blod, kött från kvävda djur och otukt. Om ni undviker allt sådant handlar ni rätt. Allt gott!”

LÖRDAG

Så sände man i väg dem, och när de hade kommit fram till Antiochia sammankallade de ett möte och överlämnade brevet. Bröderna läste det och blev glada över detta uppmuntrande besked. Judas och Silas, som också själva var profeter, talade länge till dem och uppmuntrade och styrkte dem. När de hade varit där en tid skildes de under fridsönskningar från bröderna och återvände till dem som hade sänt ut dem. Men Paulus och Barnabas stannade i Antiochia, där de tillsammans med många andra undervisade och förkunnade ordet om Herren. Efter någon tid sade Paulus till Barnabas: ”Låt oss resa ut igen och se hur det står till med bröderna i alla de städer där vi har förkunnat ordet om Herren.” Barnabas ville att Johannes som kallades Markus också skulle följa med. Men Paulus hävdade att den som hade övergett dem i Pamfyliden och inte stannat hos dem i deras arbete, den skulle de inte ha med sig. Det kom till ett så häftigt uppträde att de skildes åt. Barnabas tog med sig Markus och seglade över till Cypern. Paulus däremot utsåg Silas till sin följeslagare, och sedan bröderna överlämnat honom åt Herrens nåd bröt han upp. Han reste genom Syrien och Kilikien och styrkte församlingarna där.

Tänk efter:

- Vad är det som förlamar dig, kan du göra något för andra som är förlamade?
- Är din församling en gemenskap som vågar sända?
- Finns det konflikter som du är involverad i som behöver redas ut för att du skall komma vidare?
- Vad innebär det att vara överlåten till Gud?
- Är det någon i din närhet som du behöver be om förlåtelse?

